

Orbán Viktor beszéde Nagy Gáspár szobrának avatásán*

Kedves Márta Asszony! Tisztelt Budakeszi Polgárok!

Kell lennie valaminek az elszántságon túl, ami ennyi embert rávesz, hogy szombat délután a farkasordító januári hidegben önként kockáztassa a fagyhalált, és mindezt egy szobor felavatása érdekében. Ez az elszántságon túli valami pedig maga a szeretet. Szerettük Nagy Gáspárt, ezért vagyunk ma itt. Gyakran mondjuk temetői búcsúbeszédok zárásaként: emléke legyen áldott, és most azért jöttünk össze, hogy szobrot állítsunk az áldott emlékü, szeretett barátunknak, Nagy Gáspárnak. „Szerethetett engem az Isten, mert teremtményének engem is elfogadott, sárból, agyagból, apám s anyám álmaiból.” Ezekkel a szavakkal búcsúzott tőlünk tíz évvel ezelőtt Nagy Gáspár, az öröknяр hírnöke. Ebben az utolsó négy sorban minden benne van, amit ember magáról mondhat: a sziklaszilárd és mégis alázatos hite, a pannonhalmi bencés gimnázium szellemisége, és ott van a bérbaltavári szülői ház melegsége. Nagy Gáspárra úgy emlékszünk, mint aki személyes küldetésének tekintette az '56-os mártírokra való emlékezés örök érvényű keresztény parancsát, és ezzel a nyolcvanas évek derekán elevenébe talált az akkor harmincéves júdásfa árnyékában hűsölő elvtársaknak.

Tisztelt Budakeszi Polgárok!

Annál az embernél, aki hajlandó az igazságért elmenni a falig, csak egy különbség van: aki a falakat le is meri bontani. Nagy Gáspár ilyen ember volt. Nem ő kereste magának ezt a küldetést, inkább csak hagyta, hogy a küldetés megtalálja őt. Le merete írni, amiről mások legfeljebb csak beszéltek, és beszélni mert arról, amiről a legtöbben csak hallgattak. Szelíd hajthatatlanságával széttörte az októberi tavasz hőseiről gyártott kommunista hazugságokat. Két évtizeden keresztül 23 ügynök leste minden egyes mozdulatát. Azóta már mindannyian megértettük: a végelgyengülés felé araszoló gulyáskommunizmus okkal tartott az ő tetemre hívó szavaitól, amikor megadják az igazságot és vele a végtisztességet az '56-os forradalom

szabadságharcosainak, ott és abban a pillanatban orra bukik, és megsemmisül a magyar kommunista rendszer. Az ő versei és személyes kiállása nyitotta meg az utat, amely ide elvezetett. Már ahhoz is, hogy rendszerbontó költeményei legalább a nyomdáig eljussanak, kivételes költői bravúrokat kellett bemutatnia a cenzorok által felállított felemás korlátokon, és neki ilyen feltételek mellett sikerült elérni azt, amire a magyar irodalom történetében csak a legbátrabbak és a legelkötelezettebb költők voltak képesek: verseivel fordítani tudott a magyar nemzet sorsán. Egy egész nemzedék, a mi nemzedékünk tanulta tőle már akkor is a helyes, vagyis egyenes testtartás bátorságát; tanultuk tőle a küldetéstudatot, amellyel akár az utolsó töltnyig kész volt védelmezni a magyar szabadság ezeréves hagyományát; tanultuk tőle a kitartást, amely a nyolcvanas évek legfagyosabb periódusában is emelt fővel viselte a cenzúrát, a szilenciumot és a meghurcoltatásokat. A mi igaz hősrünk volt ő, aki bármerre is járt a Kárpát-medencében, lábnyomában mindig a szabadság kis körei támadtak, akár csak itt, Budakeszin. Politikai, szellemi testamentuma velünk él, iránytűnk és vezérszavunk, kormányzati munkánk vezérfonala is. Botcsinálta utánzóként valahogy úgy mondanám: nem felejtéNI, méltó maradNI, hazát emelNI.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mielőtt azonban lelepleznénk ezt a szobrot, fontos lenne az ő szavaival élve valami szabadítót mondani. Valamit, amit azoktól a költőktől tanulhatunk, akik hozzá hasonlóan Petőfi rendjéhez tartoztak, és akik a ma oly divatos, egynémely országban kötelező politikai korrektséget a hamis próféták legfőbb ismérvének tekintették. Ma velük együtt kérdezzük, és mindennap egyre sürgetőbben, hogy vajon mi lesz hazánkkal, ezzel a boldogtalan, farizeusi Európával, amely cinkos lelkiismeretét modern mesékkel csitítja, miközben sorsa csak egy szalmaszálon függ. És Nagy Gáspártól jön a felelet: „de a remény sohasem meghaló, / ha minden utolsó szalmaszál / ABBÓL A JÁSZOLBÓL VALÓ!”

Emléke legyen áldott!

* Orbán Viktor miniszterelnök beszédének szó szerinti leírata, amely 2017. január 7-én hangzott el Nagy Gáspár, Kossuth-díjas költő mellszobrának avatásán, Budakeszin. Forrás: www.orbanviktor.hu